

Støvet fra mit fodtrin stiger

Støvet fra mit fodtrin stiger
op fra vejens dybe spor,
mod en større højde higer
hvert et støvgran på Guds jord.

Alt på jord i støvet skabtes
af en skaber god og mild,
da en gnist af ånden tabtes
og i støvet satte ild.

Vi er støv, og støvet ånder,
hæver sig og synker ned,
mærker smerte, kødets vander,
mærker også kærlighed.

Sjælen, som vort støv beliver,
husker kærligheden bedst,
når den støvet fra sig giver,
som så spredes af en blæst.

Støvet bliver i sit stængsel,
som en fange blind og døv,
har mod himlen dog en længsel,
husker, det er stjernestøv.

Gerne ville støvet følge
sjælen på dens himmelvej,
må dog nøjes med at bølge
op og ned i evig leg.